

A black and white portrait of Josep Maria Miró, a man with dark hair and a beard, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a dark shirt.

Josep Maria Miró abraça la foscor a La Llum

Per Oriol Osan. Fotografia de David Ruano.

L'arribada del Sant Pare a Barcelona ha disparat les visites a la Sagrada Família i ha augmentat la venda de records, crucifixos i tot tipus de marxandatge cristià. Tothom ha fet l'agost en plena tardor. A La Llum, un local només per a homes especialitzat en intercanvis sexuals de tota mena i que no tanca fins a l'hora de l'Àngelus, hi conflueixen clients habituals i pelegrins que acaben d'aterrar. A la nit prèvia de l'honorable cita no donen l'abast. Tot això, i molt més, és *Gang Bang*, la proposta de Josep Maria Miró (Vic, 1977) que arriba a la Sala Tallers del TNC el proper dia 24 de març. 'Preneu i mengeu-ne tots, que aquest és el meu cos entregat per vosaltres' podria ser-ne el lema.

Els clients baixen unes escales, es despullen, es canvien, desen la roba *de carrer* en unes taquilles, creuen una cortina, i davallen a l'infern, en un particular refugi espiritual. Hi trobem un jove que acaba de fer divuit anys i per celebrar tant l'aniversari com la felicitat coincidència amb el cap del Vaticà vol oferir el seu cos a tots aquells que desitgin posseir-lo (d'aquí el títol: *gang bang* és el terme que defineix una violació amb grup amb el consentiment del violat). També hi ha una catequista drogada de GHB o un home que, en plena bacanal, s'hi presenta amb la intenció de recuperar el seu fill a qui fa dos anys que no veu.

Una mica irreverent, no?

Sempre que hi ha un contingut sexual sembla que la gent aixequi les orelles. És cert que l'obra passa en un espai, diguem, poc habitual i poc convencional, de sexe masculí i en hores prèvies de la visita del Sant Pare a Barcelona, però també hi passen altres coses. L'element sexual és només un pretext. El que veurem a La Llum és un món en crisi: de valors, polític, familiar i també de relacions humanes. La presència de catòlics en aquest espai és dóna per entesa com una cosa natural, no s'assenyala. A mi m'interessava explicar aquesta història i en aquest espai en un moment en què a Barcelona hi hagués una

manifestació important d'algun tipus, de fe o econòmica. Podria passar amb el Fòrum o amb les Olimpíades, o en un gran congrés.

Però decideixes fer-la coincidir amb la visita papal...

Perquè per a mi dóna més entitat al tema dels valors, perquè molts dels valors que es qüestionen a l'obra tenen a veure amb la moral que molts hem rebut, que és la catòlica. Coneixerem un espai molt concret, la ciutat està bullint, també bullen els cossos, però passen moltes coses, conflueixen una galeria de personatges molt diversos i molt reals.

És una crítica a l'Església?

Res d'això. És l'excusa per parlar d'altres temes. L'element catòlic hi és, òbviament, i la visita del Papa ha portat més clientela al local. Parla d'una crisi de valors, i els valors esquitxen diversos pilars importants. La religió n'és un, però no l'únic.

La vas escriure abans de la visita de veritat?

La idea és molt prèvia, però quan es va produir la visita real jo estava acabant-la. Vaig seguir la cerimònia per televisió i em vaig acostar a la Sagrada Família per agafar elements que m'ajudessin a respirar l'essència de l'ambient. Però l'obra és una mena de búnquer. I quan dic búnquer vull dir una mena de microcosmos, amb uns personatges que el consideren un refugi, anímic i vital. I el que

canvia o modifica aquest local és l'entrada d'elements exteriors. Segurament hi haurà espectadors que els semblarà un local insòlit, amb unes regles de funcionament molt estranyes, i es pensaran que és creació de l'autor. I no és així. Existeixen llocs com aquests a les principals ciutats d'Europa, també a Barcelona. En canvi, els elements que veurà li resultaran molt reals, i són de fora, precisament. Les regles de l'exterior són les que desvirtuen i contaminen l'interior, les que canvien les seves dinàmiques de funcionament i fins i tot l'estructura mateixa de l'espai!

I per què has volgut retratar aquest microcosmos en un local d'ambient i no en un altre tipus d'espai?

Perquè em semblava interessant. És un local on no hi ha càrregues afectives. Els personatges executen unes relacions directes, molt descarregades de sensualitat, de seducció, d'eroticisme. És la recerca d'un 'plaer' immediat. Les pautes sexuals són mercantilitzades. Un espai fins i tot una mica agre i deshumanitzat, salvatge. I com que crec que el món tendeix cap a aquesta línia, em semblava un bon canal per explicar aquest viatge: el món de fora, almenys tal i com jo el veig. Hi haurà qui es queda amb l'epidermis: sexe i prou, i unes relacions humanes violentes. Però per a mi això és igual de violent que si un senyor fa un expedient de regulació d'empresa d'un dia per l'altre i deixa al carrer 300 persones!

El sexe és el que mou el món?

Potser no és l'únic, però sí que mou moltes coses. Que la pulsio sexual és molt important ningú ho discuteix. Està inserit en l'imaginari i en la ment del ciutadà, i també com a element de consum, de producte.

El nom del local, La Llum, esdevé una paradoxa.

Pels seus clients assidus és un refugi, un lloc pur i lluminós. Per la gent pot ser un espai sordid, però no pels clients. És un local on troben el que els sembla que busquen. Es pensen que busquen sexe, però el que busquen, equivocadament, és una altra cosa. Les necessitats que tenen són unes altres. La foscor, de fet, és el món de fora.

Quin paper tenen les actrius en una obra eminentment masculina?

Molt important! Tot i ser una obra coral, no són ni molt menys personatges secundaris relegats a papers petits. L'Àngels Poch, per exemple, és l'Adela, la propietària del local, un pilar fonamental, l'epicentre, amb molt protagonisme. La Rosa Boladeras és la dona de fer feines. Una dona molt especial, parti-

cular i gens convencional, que de tant netejar el fluid humà masculí ha desenvolupat un sisè sentit. I el tercer personatge femení és l'Anna Moliner, la catequista drogada i rescatada del metro, que hi va a parar accidentalment, i que en un moment de la nit 'resuscita'.

El fet de tractar-se d'una obra del T6, en què ja saps d'entrada qui són els actors que formen la companyia, t'ajuda a escriure els personatges perquè ja saps qui els interpretarà? És interessant. Perquè et trobes amb un grup sòlid i amb unes dinàmiques de treball molt estimulants. Jo he escrit una obra pensant en els actors i amb les seves possibilitats actorals i els portes cap a un terreny que saps que s'hi trobaran còmodes.

Quin tipus de viatge plantejes a l'espectador. A on el convides?

M'agradaria portar l'espectador a un món que no coneix però parlar-hi d'unes temàtiques que li són reconeixibles. L'obra té molts elements que parlen d'un submón i molts elements impossibles, però que són molt reals. No és un text realista ni naturalista, però en canvi hi ha elements que tothom reconeixerà.

És important que un teatre públic aposti per obres poc convencionals, com ara aquesta?

Crec que el TNC i un espai com el T6, de creació i autoria jove, ha de ser un espai per ensenyar imaginaris nous, per no anar a llocs convencionals. Cadascú és molt lliure amb la seva creació, però aquest és l'espai per fer-ho, que no està subjecte a unes dinàmiques de rendibilitat. Crec que és molt interessant que hi hagi un espai i un projecte com aquest i que l'autor l'utilitzi per experimentar en qualsevol nivell: de llenguatge, ideològic, estructural, en convencions teatrals i estètiques... Indagar en llocs nous.

Gang Bang és un drama o una comèdia?

Per damunt de tot és un drama, però tenyit amb elements d'humor. De fet, hi ha una mica de tot.

I apte per a tots els públics?

Crec que sí [Dubta uns segons i matisa:] Bé, no és un espectacle familiar, per dir-ho d'alguna manera [iriu].

Miró demana que el públic entri en el codi amb la ment oberta, es deixi portar, sense prejudicis. L'obra comença quan falten uns minuts per les dotze de la nit i acaba quan falten 45 minuts per les dotze del migdia. *Ora pro nobis*, pecadors. ■

Figurins de tres dels personatges de *Gang Bang*, dissenyats pel responsable de vestuari, Albert Pasqual.